

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ АГРОТУРИЗМУ

Легальний статус сільського туризму та агротуризму в Україні ще остаточно не визначений. Це складає проблему для розвитку такої діяльності, оскільки державні та господарські діячі часто розуміють визначення сільського туризму по-різному і мають на увазі різні поняття. Також відсутність чіткого правового поля стримує створення економічної стратегії розвитку цього виду туризму, програм підтримки та допомоги.

Сьогодні аграрний туризм дає змогу покращення економічної і соціальної ситуації на селі. Крім того, він використовує надбання культурної спадщини і природні особливості сільської місцевості. Це один із найлегших шляхів позбавлення сільських територій статусу депресивних та досягнення ними економічного зростання [1, с. 186; 2, с. 223].

У зв'язку з цим розвиток агротуризму у складі сільського, екологічного (зеленого) туризму належить до пріоритетних напрямів державної підтримки у сфері туризму. В останні роки індустрія туризму зростає стрімкими темпами. Розвиток цього напрямку стимулюється частиною міських жителів, які прагнуть на деякий час відійти від високих емоційних та екологічних навантажень, транспортної втомлюваності, що супроводжують життя у великих мегаполісах, та повернутися до спокійного і затишного сільського життя. Розвиток цього виду туризму стає основним напрямом охорони і відтворення сільських ландшафтів і за популярністю займає друге місце після відпочинку на морському узбережжі.

Одним з основних напрямків здійснення стратегії розвитку аграрного сектора економіки України є досягнення стабілізації в регіональному АПК, а пізніше і більш прискорений розвиток на основі подальшого вдосконалення економічних відносин і розвитку різних форм господарювання. Серед них

перспективними є формування відносин з розвитку аграрного туризму на принципово новій економічній основі. За рівнем розвитку промислового і аграрного потенціалів райони області не однорідні. Тому і підходи в них до формування агротуристичної діяльності не можуть бути однаковими. У той же час, в цілому аграрне виробництво більше, ніж інші галузі економіки, підготовлене і тяжіє до багатокладного, у тому числі приватного виробництва і, як наслідок, розвитку агротуризму [2, с 186].

В сучасних умовах робота аграрних підприємств з надання агротуристичних послуг орієнтується саме на внутрішній туризм. Саме збільшення його обсягів є безумовно позитивним моментом для селян, що надають послуги з аграрного туризму. Суттєвою умовою в підвищенні ефективності агротуристичної діяльності має бізнес-планування та інвестиційне проектування роботи аграрних підприємств та домогосподарств, що надають туристичні послуги.

Станом на сьогодні, сільська місцевість є однією із опор національної культури та перспективним рекреаційним комплексом. Але процеси, які супроводжували початок економічних реформ, негативно позначилися на цій сфері. В сільській місцевості є занедбані загальноосвітні заклади, заклади культури, лікарні та соціальні об'єкти. Відбувається масова міграція молоді у міста. І тому лише при державній підтримці розвитку сільського туризму можна сприяти відновленню: народного фольклору, культури, традицій.

До агротуризму відносяться підприємницька туристична діяльність, що здійснюється на базі аграрних підприємств та агроосель та пов'язана із сільським господарством та сільською місцевістю (споживання власних продуктів; можлива участь у сільськогосподарських роботах, відпочинок на селі, сезонність тощо). Характерною особливістю агротуризму є його екологічність, м'який вплив на довкілля. Саме з цим пов'язане вживання термінів «сільський екотуризм», «агроекотуризм», «сільський зелений туризм», «зелений туризм». З іншої сторони, туристів найбільше приваблює саме природа та можливість життєдіяльності в ній через сільську місцевість та

аграрне виробництво. Тому вживання термінів «екотуризм», «зелений туризм» ще більше поглиблює природозберігаючу сутність аграрного туризму.

Важливим результатом розвитку аграрного туризму є розширення можливостей реалізації продукції особистого господарства, причому реалізації на місці; диверсифікація сільськогосподарського виробництва у напрямі розширення асортименту овочевих та плодово-ягідних культур; урізноманітнення галузей тваринництва; збільшення зайнятості сільського населення; покращення облаштування сіл; відродження народних промислів і традицій. Особливе значення для організації туристичних послуг аграрних підприємств має наявність відповідного житлового фонду. В залежності від побутового облаштування та якості й асортименту пропонованих послуг житлові будинки, садиби, агрооселі, домогосподарства класифіковані за певними категоріями.

Для того, щоб сільський туризм та аграрний в його складі в Україні набули поширення і стали вагомим економічним внеском для родини кожного сільського господаря, необхідна тісна співпраця органів місцевого самоврядування, громадських організацій та сільських господарів. Для цього в Україні необхідно створити сприятливе для сільського населення, прозоре та дієве нормативно-правове поле, а також механізми контролю за виконанням чинних законів.

Література:

1. Байтеряков О.З. Загальна характеристика туристичних ресурсів України //Краєзнавство і туризм: освіта, виховання, стиль життя: Матеріали міжнар. науково-практ. конфер. -К.: Реформа. - 2008. - С. 185-187.

2. Бойко М. Засади формування пріоритетних напрямів туристичної політики України/ М. Бойко, Л. Гопкало //Регіональна економіка. - Львів: Інститут регіональних досліджень НАН, 2005. -№1(35). - С. 222 – 229.

3. Гриценко А.П. Цільові комплексні програми як метод управління соціально-економічним розвитком сільських територій в регіоні // Економіка АПК. -К., 2006. -№6(140). - С. 8-10.